

קולונו

חדר

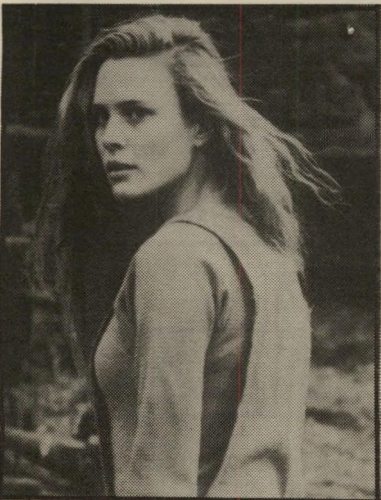
חובה לראות:

תל-אביב: אהבנו כל כך, נברח מסייחנסה, משהו פראי, החבר של החברה שלי, חרטה, הקלות הבלתי-נסבלת של הקיום, עיניים שחור רוח, ליידי איב, קפה בנדר, הקלות הבלתי-נסבלת של הקיום.

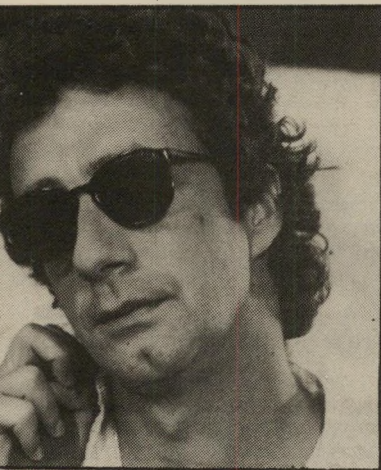
תל-אביב:

**** **ליידי איב** (פריז, ארצות-הברית) — פרסטון סטרג'ס, אחד מאבירי הקומדיה האלגנטית הגדולים ברורו, נותן להגרי פונדה הצעיר והיפהפה לחזר אחרי בת-חווה ערמומית ומקסימה שהיא גם מהמרת מיקצועית. חכם ומשעשע.

**** **עיניים שהורות** (מסיאון תל-אביב, איטליה-ברית-המועצות) — גבר איטלקי אוהב אשה רוסייה עם כלב אהבה שלא תתגשם. צ'כוב מרחף בבימוי מודרני של ניקיטה מיכאל-קוב המוכשר והשופע אהבה למין האנושי. וכש נעזרים במארצ'לו מאסטרויאני האשף ובאלנה

שחקנית רייט
הנסיכה הקסומה

שחקן נומי
הכל באשמת ניקדן

סופונובה המקסימה התוצאה היא קרובה למופת. **** **קפה בגרד** (דזינוף, נרמניה) — פרסי אדלון, אחד הבימאים הגרמנים המעודנים וממקוריים ביותר מביא גברת מבאוואריה למסע בארצות-הברית, וכשתרבות אירופה פולשת ל- מירכר מו'אב מתקבלים רברים משעשעים. הגבי רת הגרמניה היא מאריאן ואגברכט המקסימה, על מישמניה הזכורים משונרבייב, ואילו התגלית הנעימה היא ג'ק פאלאנס הוותיק, המשחק צייר שהשראתו חזרת אליו בהשפעת קסם. תענוג של קולנוע.

**** **הנסיכה הקסומה** (נב 3, ארצות-הברית) — מה כוחן של האגדות המסורתיות והמיושנות לעומת מישחקיהוודיאוו? למה מצפה ילד מודרני מסבא שלו כשהוא בא לבקר לפני השינה? עד כמה סרט לילדים יכול לשמח גם את הוריהם? לאן אפשר לברוח מחום תל-אביבי נוראי ומעיתונים בווערים; התשובות כולן בסרט חגיגי ועתיר-המצאות עם תפניות שובבות ופיטר פולק כסבא. הצגה יומית בלי סבל.

**** **הכל באשמת ג'יעדן** (תכלת, איטליה) — סרט חמוד ורומאנטי של הקומיקאי פרנצסקו נוטי (בתמונה). לא מושלם, אבל מלא רעיונות חביבים והומור מיוחד. אורנלה מוסי מקסימה.

פליטים אחרים

הצוענים (פאר – תל-אביב, אימפר-יה – ירושלים, יוגוסלביה) – כשרי-איס סרט מסוג זה, רק אז אפשר להבין עד כמה מעוות העולם – פליטי העולם הם רק עצם שאפשר לזרוק לכלבים הגדולים, נושא אופנתי למהדרות-החדשות, מקח ומימכר באו"ם. יש פליטים, לא אלה של עזה ולא אלה של אמניסטאן, שאיש לא חושב עליהם ואיש לא מושיע אותם, והם באמת עלובי-החיים, מנוצלים, שכוחים ונרדפים.

הצוענים הוא סיפור על עיתונאי יוגוסלבי, הנתקל בפרשה של מכירת ילדים צוענים והברחתם מיוגוסלביה לאיטליה. שם הופכים אותם הסוחרים לעבריינים, לכייסים ולגנבים, מתוך הנחה שאם ייתפסו, יגורשו בחזרה ליוגוסלביה.

סחר-אדם זה מאורגן בכנופיות מסודרות. הסוחרים מבצעים את העסקאות, והאדונים מנהלים את הכנופיות. אלה ואלה, כולם צוענים, והכל מתרחש בשיתוף-פעולה ובהסכמה, שקטה אמנם, של הצוענים, שלא פעם מוכרים את ילדיהם או משכירים אותם לשנה-שנתיים, כדי לחלץ את המישפחה ממצוקה כל-כזית, חילוץ זמני ומפוקפק.

החלק העיקרי של הסרט המזועזע הזה הוא החלק הדוקור-מנטרי. מצב הצוענים ואיכות-החיים שלהם ביוגוסלביה דומה למחנה-פליטים אחרי תריסר אינתיפאדות. אוכלוסייה מפגרת, זוהמה, הזנחה, כאילו היתה זו דלת-העם של חשכת ימי-הביניים. הצוענים סורים בתוך עצמם, עוינים את סביבתם ואלימים לעיתים תכופות. ואמנם, היו כתבות רבות בנושא זה

לויביסה סאמארדיץ' וגקופ אמז'ץ: חוסר ישע

באחרונה, אלא שכתבות לחוד ומציאות לחוד. איש לא לקח ברצינות את נושא הצוענים, ואילו לקח, ספק אם היה מצליח. העיתונאי שבסרט מוצא ילד כזה המוחזר מאיטליה, ומנסה לחקור אותו ולהבין כיצד התגלגל למעשיו. כך הוא מגיע למיש-פחה, מתקרב אליה ומגלה את תנאי-החיים הנוראים והמש-פילים שבהם היא מתבוססת. נוצר קשר בינו לבין הילד, אלא שלפתע נפטרת האם, ואז מוכר הילד את עצמו לסוחר. האב לא נוקף אצבע. ומה עושים בכסף הולכים להקריב איל למלאך המושיע של הצוענים, הוא כבר ידאג שהכל יהיה בסדר...

סופרמן

בלי מיכנסיים

מחליפים ערוצים (לימור, תל-אביב, ארצות-הברית) – זה נועד להיות מצחיקון רומאנטי מהודר. לכן איישו אותו בקתלין טרנר, שבת לאחת הנשים הסכסיות בהוליווד, שמוחה אינו מכיל רק קש, בברט ריינולדס, המסמל עבור נשים רבות באמריקה את דמות המאצ'ו המושלם, ובכריסטופר ריב, סופרמן אבירי ומק-סיס שאין אשה שלא מוכנה לרחף בזרועותיו. ודרך אגב, מספ-ריס על ריב זה שהוא שחקן-תיאטרון יוצא-מין-הכלל.

כל השלישייה הזאת יוצאת מופסדת, נלעגת ועלובה מן הסרט הזה. הרומאן לא רומאן, הסכס לא סכס, והצחוק לא צחוק. התסריט, על פי כותרת ראשית מאת בן הכט וצ'ארלס מקארטור, כבר היה נושא בתחנת-טלוויזיה, ואת מקומו של היה סיפור המתרחש במערכת-עיתון, כשהעורך מתעמת עם כתב מצטיין שלו על רקע הוצאתו העתידה להורג של מושע. המציאות התיקשורתית בארצות-הברית טרפה את הקלפים ותחת עיתון עוסק הסרט בתחנת-טלוויזיה, ואת מקומו של הכתב-הגבר תופסת שדרנית מצטיינת, הנלחמת על רצונה לה-מיר את הקאריריה בחיים מרובעים עם גבר חלומתי.

הבימאי טד קוצ'ץ עשה כאן מלאכה גסה ולא-אמינה. כל צורת העבודה בתחנת-הטלוויזיה נובלת בנס, והיחסים בין העובדים בה נראים כפארודיה לא-מוצלחת על רשת-שידור גיימוניסטית, חמימת ולא מיקצועית. לרגע אי-אפשר להאמין שהאיש המגודל הזה, ששמו ברט

כריסטופר ריב: למה הוא הסכים לזה?

ריינולדס, באמת מסוגל להחזיק מישהו מרותק לתחנה שלו. מצד שני קשה לקוצ'ץ להתחייב לחלוטין, ולעשות פארודיה או סאטירה תיקשורתית ראויה לשמה, שתציג חד וחלק את אנשי-התיקשורת כחיות מסוכנות המשחרות לטרף קל. התסריט, המנסה להיות פארודיה על פארודיה על סאטירה, נראה חבוט, ומבלבל את השחקנים הנלחמים לא אחת בלשונם כדי לבטא שורת דיאלוג שלא משכנעת גם אותם. הם כל-כך מתאמצים לעשות משהו, שלפעמים זה מעורר רחמים. ענום.

מסלסלים בישבן

סלסה (הוד ודרייב'אן בתל-אביב, ארצות-הברית) – אמנם הסלסה אי-נה רוטב ישראלי, כי אם רוטב היסי-פאני במקורה, אבל כנראה עדיין לא נמצאו ההיספאנים האמיתיים שיכתבו תסריט לעצמם. בני-תיים עושים זאת הישראלים העובדים עבור קנון. ומסתבר שהם עלו על סוס טוב דווקא.

מי שסרם קרא את המחקרים הסוציולוגיים על הפורטר-ריקאים החיים באמריקה ואת המחקרים על האופי המוסיקלי שלהם, כולל מפות של מועדוני-לילה ומיסעדות, דיסקוטקים ורחבות-ריקודים שעליהן מרקדים אלה את מוסיקת-הנשמה שלהם – הסלסה, יסתפק באינפורמציה זו. בסרט מנגנים ושרים בעצמם איטו הסלסה סליה קרה, גרנו לאטינו, מונגו סנטה-מריה, טימו מואנטה, נאביס וגאס דאביס, מאריסלה אס-קוואדה, קני אורטה ומייקל סמבלו.

גם בין השחקנים הצעירים שמות היספאנים שכבר עשו להם שם בשכונותיהם כמו רובי רוזה, הנראה כמו אחיו התאום של הגיבור הפורטוריקאי בסימור הפרוורים, אלא שאסור לקרב אליו את המצלמה, אחרת היא מועדת את המבע הסתום והמי-טומטם לחלוטין של פניו. גם הנערות שלצידו – ספק אם יזכרו לעד.

הסיפור – וכי מה זה חשוב – מספר על קאנונה פורטוריקאי משכונה בורגנית של מהגרים שיש לו חבר חיוור-פנים הסובל

אנג'לה אלוארו ורובי רוזה: בדרך לאולימפיאדה

מבעיות של חיפוש עצמי. לכן הוא רוצה להגיע בכל מחיר לאו-לימפיאדת הסלסה בסן-חואן, כדי להביא את הגביע לשכונה, ולא איכפת לו להקריב עצמו לקפריזות של בעלת-הבית הק-שישה לונה, על חשבון חברתו הנאמנה, אחותו התמימה וחברו. הסיפור משובץ בשידים ובריקודי סלסה, ואפשר היה לוותר לחלוטין על הדיאלוגים, אם כי גם הריקודים בסירטי ג'ון טראוולטה היו נראים מקוריים יותר. טוב כתחליף לדיסקוטק.